

Cvrsvs Philosophicvs

Arriaga, Rodrigo de

Antverpiæ, 1632

Sect. VII. Quo influxu indigeant contraria, aut duæ formæ substantiales
incompoßibiles naturaliter, vt diuinitus simul conseruentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95614)

ueritas specifica prouenit ex inaequalitate, quæ ex quocumque capite resultat; at distinctio numerica prouenit ex distinctione eorum quæ in recto significantur. Sed hæc responsio nulla est, quia possunt esse duæ species diuersæ, omnino tamen æquales, vt in Deo absolute Pater est diuersus specie à Filio, & tamen est illi omnino æqualis; ergo tunc non habet locum ea solutio. Secundo, fallum est, ad diuersitatem specificam non attendi quid significetur in recto: tam enim non potest dici, designando solum hominem, *hoc album differt specie ab hoc calido*, quia rectum vtriusque non differt, quàm non potest dici, *hoc album distinguitur ab hoc calido*, ergo eodem modo ad vtramque propositionem consideratur quid in recto significetur. Ratio à priori, quia (vt alibi) semper in omnibus prædicationibus, vel ad affirmandam identitatem vel negandam, considerandum est quid significetur in recto: & in casu præsentis rem clarius ostendo. Quando in vnâ materiâ sunt duæ formæ substantiales, constituentes lignum & aurum v.g. rogo, potestne dici, *hoc aurum est diuersum in specie ab hoc ligno*, an non? Si potest dici, ergo etiam poterit dici distingui numero, quia implicat, ali qua distingui specie, & non distingui numero, quod non considerant hi Auctores.

Si verò non potest dici distingui specie, ergo iam tua doctrina, quod scilicet diuersitas specifica desumatur ab inaequalitate, & quod inaequalitas ab vnâ parte solâ proueniat, falsa est, quia hic est vna pars inæqualis, & tamen non potest dici, *hoc aurum est diuersum in specie à ligno*. Obiectioni ergo respondeo, concedendo, absolute posse dici distingui numero, sicut absolute dicitur distingui specie; ad quod sufficit, vnâ partem ex his quæ dicuntur in recto, esse distinctam ab aliâ, sicut absolute dicitur homo distingui à caninâ. quibus verbis non distinctionem adæquatam sed inadæquatam significamus. Et idem est de diuersitate specifica inter hominem & animal, phylicè enim specie inadæquatâ tantum differunt; nec aliud significatur communi modo loquendi. Vnde quando postea additur, *differt adæquate*, vel *distinguitur adæquate*, neganda est consequentia tantum illius vocis *adæquate*.

SECUNDA CONCLUSIO. Quod attinet ad potentiam ordinariam, non reperiō efficacem rationem, quâ probetur, repugnare simul materiæ duas formas substantiales non exigentes contrarias dispositiones. Posse autem duas formas substantiales diuersas reperiri sine contrariis dispositionibus, videtur manifestum: nam sicut forma ferri non opponitur calori ferè in summo, vt patet in ferro candenti, nec tamen illum propè summum calorem exigit; item forma ignis, etsi requiratur summum calorem, quia tamen requirit qualitatem aliam, quam quia non inuenit in ferro, non potest in illud introduci, cur non poterit esse alia forma substantialis, media inter formam ignis & ferri, quæ differat à ferro, eò quod exigit propè summum calorem, quem non exigit ferrum, & vterius conueniret cum ferro in exigentiâ eius qualitatis, quam non exigit forma ignis? Ecce ergo, illa forma non exigeret dispositiones contrarias ferro, sed diuersas & composibiles in eadem materiâ; ergo & ipsæ formæ substantiales composibiles essent in eâ materiâ. Idem est in aquâ feruenti, cuius calor

non destruit substantiam aquæ; cur ergo non possit simul cum eâ formâ aquæ esse alia forma substantialis exigens eum calorem aquæ, quem non exigit forma aquæ, qui tamen non idè sufficeret ad expellendam formam aquæ, vt de facto eam non expellit?

Dicunt aliqui, materiam non posse esse in duplici specie. Sed de hoc est difficultas, cur, sicut potest esse in duplici specie accidentali v.g. albæ & calidæ, vel quantæ, non etiam possit esse in duplici specie substantiali inadæquatâ, iuxta præcedentem doctrinam. certè hæc supponitur, non probatur ea repugnantia.

Nihilominus non est recedendum à communi sententiâ, negante posse materiam naturaliter duas formas substantiales simul recipere. Huius autem ratio non est desumenda ex contrarietate dispositionum, quia hæc euidenter suprà impugnata est, sed ex incapacitate materiæ, ratione suæ virtutis limitatæ, quæ non potest duas formas substantiales, quæ maximam dicunt perfectionem, simul sustinere. Potest autem plures accidentales, quia hæc non requirunt tantam virtutem, vt sustententur, quantam substantiales, quare ad has ex illis non potest argumentum deduci.

Sed contrâ urgebis: Multæ formæ accidentales fortè sunt tam perfectæ, quàm aliquæ substantiales ex imperfectioribus, & tamen materia potest simul duas tales accidentales habere; ergo & poterit etiam simul duas substantiales. Respondet tamen, quidquid sit de Antecedenti, negando consequentiam, quia forma substantialis etiâ fortè imperfectior quàm aliqua accidentalis, trahit tamen secum multas alias dispositiones & accidentia, ratione quorum petit in materiâ maiores vires, quàm duæ formæ accidentales. Secundo potest dici, non solum ex perfectione maiori formæ substantialis, sed ex tali essentia propriâ illarum prouenire, vt simul duæ substantiales esse non possint, licet possint duæ accidentales etiam perfectiores.

Quod si roges, vnde cognouerim, materiam habere talem limitationem; Respondeo Primò, ex communi consensu Philosophorum. Secundo, quia nulla est experientia, quæ suadeat materiam habere vel posse habere duas tales formas: vnde non debemus sine fundamento ei virtutem eas simul sustentandi concedere. Neque efficacior mihi iam huius sententiæ probatio occurrit: valeat quantum potest.

SECTIO VII.

Quo influxu indigeant contraria, aut duæ formæ substantiales impossibiles naturaliter, vt diuinitus simul conseruentur.

QVÆSTIONEM hanc non mouissem (res enim est valde clara, & Auctores de veritate illius concordant inter se) nisi casu incidissem in recentiorum quendam, qui in materiâ de Charitate agens suppresso nomine cōtra P. Suarezium, occasione oppositionis peccati cum Charitate, conatur fusè probare, contraria non posse eodem influxu quoad substantiam simul conseruari, sed necessario debere Deum fortiorum influxum adhibere; additque, excepto Suarezio & paucis aliis,

aliis, omnes ita sentire. Vnde infert, si semel concedatur peccatum & gratiam ex naturâ rei inter se pugnare, non posse nec diuinitus coherere: quia non potest Deus peccatum fortiori influxu conferuare. Eius fundamenta inferius conuellam.

SUBSECTIO PRIMA.

Vera sententia.

CONCLUSIO ergo sit vniuersalis: Quodcumque in actione aliquâ miraculosâ Deus non supplet defectum alicuius causæ creatæ, non est opus influxu fortiori, & vt dici solet, supernaturali quoad substantiam, sed solum vt illum influxum conferuet & det quando causæ naturales exigebant, ne ille esset, sed potius carentia illius. In hac Conclusionem conueniunt omnes Philosophi quotquot vidi (excepto hoc contra quem iam ago) tam in manuscriptis quam in impressis: item & Theologi, qui agentes, an accidentia in Eucharistiâ conferuentur à Deo fortiori influxu quam antea, non aliam reddunt rationem, quam quia Deus supplet concursum materiæ. Vnde P. Lessius, qui cum concursum materialem negat, eo ipso dicit eodem concursu quo antea illa conferuari, effectum quoad modum præcisè supernaturalem. Vnde valde miror, hos Auctores pauculis tantum tribuisse nostram sententiam.

In hac Conclusionem includitur alia particularis, scilicet, contraria, quando simul conferuantur, eodem influxu quoad substantiam à Deo conferuari, quo quando sola: nam per hoc, quod simul Deus cum frigore conferuet calorem, nulla causa creata caloris perit, cuius Deus influxum teneatur supplere. Iam ergo simul vtramque Conclusionem, & vniuersalem & particularem, proba hac vna ratione euidenti. Et ne confundamur, oportet aduertere, nos hic posse loqui vel de concursu in actu primo, vel de concursu actuali sicut in actu secundo: deinde, vel in sententiâ, actum hunc secundum distinguente ab ipso effectu, quam ego verissimam esse alibi ostendi; vel in sententiâ, eum identificantem cum effectu ipso, vt eum identifiât Auctor quem impugno. Hoc posito, prius agam de concursu in actu primo: in quo admitto libentissimè huic Auctori, non sufficere eandem virtutem in causâ ad conferuandum frigus præsentem calore, quæ sufficeret in absentia; licet non sufficiunt eadem vires ad trahendum pondus resistente altero, quæ sufficerent nullo resistente. Et si hoc solum voluisset hic Auctor, essemus contenti. Ratio huius est manifesta, quia præsentem contrariis duo facit causa; & effectum producere, quod antea præstabat; & resistere contrario, quod antea non præstabat, & ratione huius requirit nouas vires. Vnde fit, vt causæ creatæ impediatur contrariis aduenientibus. Hæc autem ratio non probat de ipsâ actione: illâ enim manente, cum sit, vt dicemus, adæquata & actualis conferuatio, debet etiam manere effectus; actio enim non resistit contrario, sed causa illius. Vnde ratio facta probat tantum præcisè, causam debere vel cessare ab actione, quia amplius non potest, vt faciunt causæ secundæ; vel si nolit cessare, debere resistere etiam contrario, quod facit Deus, non quidem dando fortio-

actionem, sed vtendo suâ potentiâ supernaturali, vt teneat antiquam, non annuendo exigentiæ eius contrarij, & in hoc sensu infringendo leges illius. Et hoc est totum mysterium huius conferuationis; & fortè Auctor, etsi videatur de actuali concursu locutus, solum cogitabat de hoc in actu primo.

Si verò de concursu in actu secundo sermo sit, in sententiâ eum identificantem realiter cum effectu, tam est certum posse manere effectum cum eodem concursu quo antea, vt dubitare non liceat. Si enim effectus & concursus in actu secundo est, ergo, manente eodem concursu, manebit idem effectus; quia, quæ sunt eadem realiter, non possunt nec diuinitus separari. Vnde cum hic Auctor concursum in actu secundo non distinguat, magnâ est consideratione dignum, eum fecisse argumenta statim ponenda, ad probandum concursus fortioris maiorem necessitatem: quæ omnia in actuali concursu præcisè habent vim. vbi planè implicat maior fortitudo, quia nihil est seipso fortius.

In sententiâ autem nostra, eum concursum distinguente, etiam clarissimè ostenditur intentum: nam effectus ille prius sufficienter conferuabatur influxu A. v. g. ergo & postea. Probo euidenter: quia non est facta entitas illius grauior aut perfectior, vt indigeat iam fortiori concursu, sed in se omnino eadem manet; ergo si duret idem concursus, eam etiam conferuabit: sicut si duret eadem cognitio quæ antea, repugnat, vt si antea erat adæquata obiecto, iam non sit, nisi ipsum obiectum sit iam in se aliud. Posse autem eundem concursum durare, patet: quia nulla causa, à quâ ille concursus procedebat, ablata est; nam calor antea solum conferuabatur à Deo & à materiâ primâ, vel si vis cum his Auctoribus, etiam inadæquate à se ipso: at per aduentum frigoris nulla ex his causis ablata est, vt ex se patet, ergo, &c.

Respondebis fortè Primò, iam esse aliqua contraria, quæ trahunt quasi deorsum calorem; Vnde non potest conferuari, nisi maiori conatu quam antea: vis enim, quæ nullo trahente sufficit vt manu teneam baculum, non sufficit, si quis vi eum mihi velit rapere. Sed contrâ euidenter, quia frigus contrarium superueniens nihil aliud efficit, quam petere, ne ibi sit calor: non enim ipsum erat causa conferuans calorem, nec ex aduentu illius aliqua causa perit; ergo si Deus, non obstante illâ petitione nolit cessare, sed retinere eandem actionem, proculdubio retinebit per illam ipsum effectum. Et hoc ipsum probo, retorquendo exemplum allatum: nam si quis eandem compressionem manus retineat quam antea, etiam si totus mundus in contrariū conetur, non ei extrahent ex manu pomum v. g. quia hoc durante eâ compressione exire non potest è manu; ergo si duret actio quæ conferuabatur prius calor, quantumuis totus mundus resistat, durabit calor, quia hic adæquate ponitur extra causas per eam actionem. Fateor, aduentum contrariorum efficere, vt Deus miraculosam habeat voluntatem circa conferuationem eius actionis, vt dixi supra: verum vt ipsa actio fortior sit, hoc non facit, sicut in exemplo posito vis trahentium facit, vt ego specialiter debeam vel tenere manum, nec aperire, etiam si alij con-

tur, quâ speciali voluntate non fuit opus antea, quando nullus me trudebat. Nec vllus dicet, quando ego impellor à puero v. g. & nolo illi cedere, quòd tunc diuersa vbicatio aut per diuersam actionem à me producat: maneo enim immotus, & per volitionem meam resistendi illi resisto, supposita meâ potentia resistitiuâ. Quòd si in me aliquid præuium requiritur, quia fortè voluntas mea debet aliquid ad extra operari, in Deo tamen id non habet locum: ipso enim nolente cessare à productione, etiamsi id petant contraria, non tamen cogetur cessare; nec necessum est, vt prius aliquid producat, multò minus vt actionem ipsam in se immutet. Et, vt dixi in primâ parte responsionis, arguit hoc maiores vires in causâ, non verò in effectu ipso positiuo aut actione illius.

Respondebis Secundo, actionem eandem in vnâ circumstantiâ esse sufficientem, in aliâ verò non pro eodem effectu. Sed contra, quia hoc planè improbabiler dicitur: cum enim actio sit actualis productio, non potest esse indifferens, vt producat & non producat effectum. Sed eo ipso quòd existat, necessariò producit; illæ autem circumstantiæ poterant quidem petere ne existat ea actio, at si ea semel existat, non potest exigere ne sit adæquata, vt per se patet, quia id habet ex naturâ suâ; & effectus, vt dixi, non est in se factus nobilior aut diuersus. Videamus iam quid hi afferant, inde enim roborabitur amplius nostra sententia.

SUBSECTIO SECVNDA.

Opposita argumenta soluta.

PRIMO ergo dicunt: Si calor non debeat tunc conservari fortiori influxu, ergo non conservatur supernaturaliter, sed naturalissimè, quòd est contra suppositum. Si dicas, etiam conservari supernaturaliter quoad modum, quatenus eius conservatio est contra exigentiam frigoris, tunc insurgunt: Calor non curat quid petat frigus, vel quid non, aut è contrario; alioquin cum corpus frigidissimum & magnum applicatur exiguo igni, conservatio illius frigoris erit supernaturalis, quia est contra exigentiam caloris introducendi. Secundo insurgunt: Quia inde sequeretur, vnum corpus non habere maiores vires agendi aut resistendi, quàm aliud, sed totum id in Dei voluntates reuocandum. Si enim Deus æqualiter pergat conservando contrarium, æqualiter omnia resistent vel agent.

Hoc argumentum nullum planè est. Et quidem patitur infinitas instantias: nam restitutio visus cæco in omnium sententiâ potest fieri eodem influxu, quo antea cõseruabatur visus, & tamen est supernaturalis quoad modum. Item materia prima potest in aduersariorum sententiâ diuinitus conservari eodem influxu sine formâ, & tamen miraculosè conservaretur. Et homini potest Deus dare duo vbi per eandem actionem quoad substantiam, quâ si tantum haberet quodlibet ex illis; & essentias sine passionibus, eodem modo potest conservare. Ergo conservatio miraculosa non petit actionem quoad substantiam supernaturalem. Replicæ autem superius factæ non vrgent: quia licet calor non curet quid fri-

gus petat, Deus tamen, qui est auctor naturalis, curat quid petat frigus; & quia hoc naturâ suâ expellit calorem, Deus eius exigentiæ se accommodans vt auctor naturalis, cessat à caloris conservatione. Quod si non faciat, facit miraculum contra exigentiam frigoris. Quid hoc clarius esse potest? Adde, posse dici etiam facere contra exigentiam ipsius caloris: sicut si produceret animam in corpore nondum preparato, sine dubio id facere posset eadem actione quoad substantiam, esset tamen contra exigentiam ipsius animæ, quæ petit ex suâ essentiâ, non produci nisi præuiis dispositionibus. Ita calor non petit produci nisi destruendum sit frigus: quod si non fiat, sit contra exigentiam caloris.

Quod de corpore valde frigido applicato leui igni affertur, minùs viget: non enim calor producendus cras, petit ne hodie sit frigus, id enim solum exigit calorem iam productum, in passio, & quidem prius naturâ quàm expellatur frigus; dixi enim alibi, priorem esse naturâ generationem corruptione.

Secundum absurdum illatum eadem facilitate reicitur: nego enim, sequi ex hac sententiâ magis quàm ex oppositâ, vnum agens non esse potentius alio. Dico enim, illud esse potentius, quod congregiens cum alio habet vim producendi plures gradus in altero, quàm hoc in illo: posita autem hac vi quæ est intrinseca, naturaliter sequitur destructio plurium graduum ex præcedentibus in passio debiliore, quia Deus ad fortorem huius actionem tenetur destruere plura, modo paulò antè dicto.

Malè autem opinantur hi, conservationem præcedentium graduum esse antecedentem ad actionem, & eam à solâ Dei voluntate pendere. Vtrumque enim falsum est: nam, vt dixi, prior naturâ est generatio corruptione. Deinde, ea corruptio fit iuxta debitum naturæ, licet immediate efficienter adæquate fiat à Deo suspendente actionem.

Dixi verò, eandem esse difficultatem in aduersâ sententiâ. Nam siue forma egeat maiori influxu, siue non (cum ipsi admittant, illum maiorem influxum posse à Deo diuinitus saltem præstari) tenentur semper dicere, ex Dei voluntate provenire, quòd ea forma corrupta fuerit, quia noluit adhibere maiorem conatum prout poterat. Hoc ergo quod illi dicent de maiori conatu, dico ego de conservatione antiqui. Sumus ergo planè, quoad hoc, in eadem nauî, imò & tabulâ.

Adde, quòd ad præsentiam ignis fortioris non possit frigus conservari cum antiquo influxu (vt ipsi dicunt) reuocandum etiam esse planè in exigentiam caloris potentis vehementer absentiam frigoris. Sicut ergo id reducant in naturam caloris, potentis ne sufficiat antiquus concursus; ita ego id reduco in naturam, petentem non quidem ne antiquus concursus sufficiat, quia hoc (vt dixi supra) repugnat, sed petentem ne maneat antiquus, & sic tandem, vt pereat ipsum frigus. Vides nos iterum in eadem tabulâ de exigentiâ ex parte caloris agentis aut intrantis, de quo iam non curo.

Hinc soluantur ceteræ obiectiones, quas Auctor ponit, similes secundæ, quòd scilicet tam facile possit frigus produci in passio habente calorem,

lorem, quam in non habente, si in eodem vtraque actione fit. Respondetur, negando sequentiam, quia calor passivus resistit formaliter, quod siue frigus eadem siue diversâ actione producendum sit, eodem modo ab omnibus debet defendi.

Tertia: Quod si cacabus vacuus valde calidus ab igne repleatur repente aquâ frigidissimâ, deberet retinere calorem cum frigore, quia est ibi causa conservans utrumque accidens. Verum hæc obiectio est iam in præcedentibus soluta, estque vtrique parti communis: independenter enim ab hac questione de influxu eodem vel maiori, videndum est, quod sit agens fortius in eo casu, an aqua, an ignis. Si aqua, producat frigus, & tunc ob repugnantiam cessabit causa à conservatione caloris: si verò ignis sit potentior, conservabit calorem, & sic impeditur frigoris productionem. Necad hoc video quid iuvet cacabus aut olla.

Dices: Sed quod esset incommodum, si simul esset calor & frigus, ut propterea debeat Deus vnum in præsentia alterius destruere? Verum retorqueo argumentum: Si nullum est inconueniens, dicat mihi, cur vnum non potest

cum antiquo influxu conservari præsentem altero?

Respondebis: Quia id habet ex naturâ suâ. Idem ego dico: quia ex naturâ suâ petit ne alterum sit, idem Deus naturali exigentiâ satisfaciens id expellit. Similiter, quod inconueniens esset, si Deus per duas actiones naturales, quas successivè habere possum, daret mihi simul vibrationem hic & in spatio vicino? & quod est, cur acquisitâ vnâ, debeo alteram amittere? Certè nisi in limitatam virtutem subiecti & exigentiam tantum vnus vibrationis non poteris id refundere. Hoc autem ipsum rectè applicatur puncto præsentis.

Tandem obiicies: Ergo non difficilius conservantur frigus & calor ut octo in eodem subiecto, quam albedo & dulcedo, quia illa duo conservantur actione quoad substantiam naturali sicut hæc. Verum ista obiectio iam est soluta. nam licet quoad substantiam non sit diversitas in actione, est tamen quoad modum, iuxta paulò antè dicta. Cetera, quæ occasione huius difficultatis de oppositione gratiæ & peccati tanguntur, alibi discutientur Deo dante.

DISPUTATIO QUARTA.

De unione Materiae & Formae.

SECTIO I.

An vnio distinguatur ab utroque extremo.

SUBSECTIO PRIMA.

Vnio distinguitur ab utroque extremo.

nto dicitur nexus ille, quo ex duabus rebus, v. g. ex materiâ & formâ, resultat vnum compositum, homo, leo, &c. & de hac inquirimus in præsentia, vtrum sit entitas distincta ab utroque extremo, scilicet ab animâ & corpore. Sed prius adverte, questionem hanc solum esse inter ea extrema, quæ separari possunt mutuo saltem de potentiâ absolutâ: nam quando aliqua forma ita est connexa cum materiâ, vel cum alio subiecto, ut nec de potentiâ absolutâ possit esse sine illo, indubitatum videtur vniri cum illo per se ipsam sine nexu intermedio.

Gregorius cum Nominalibus reliquis apud Hurtadum Disputatione 5. §. 6. & plures Thomistæ negant distinctionem vnionis à materiâ & formâ, dicuntque, formam esse vnitam materiæ, nihil aliud esse quam formam prout in materiâ. Contraria tamen sententia est tenenda cum P. Suarezio supra sectione 6. Vasquez Tomo 1. in 3. Partem, disput. 19. num. 23. & disput. 13. cap. 3. & Hurtado supra §. 5. & recentioribus communiter, quæ hac euidenter ratione suadetur. Quando duæ res inuicem possunt separari saltem de potentiâ absolutâ, euidenter est eas esse distinctas, quia nihil potest à se ipso separari: at

possunt esse realiter materia & forma substantialis in rerum naturâ, & tamen non inter se vniri; ergo hoc quod est esse vnitatis, aliquid est realiter ab illis distinctum. Maior & consequentia sunt euidenter. Minor probatur, quia de facto modò existit in rerum naturâ materia prima D. Petri, & eius anima, & tamen de facto non sunt vniti, alioquin constituerent hominem; ergo hoc quod est illas esse vnitatis, potest separari ab illis. Idem est de materiâ & formis materialibus, quas diximus Disputatione 111. Sectione 4. posse saltem de potentiâ absolutâ conservari sine vnione ad materiam, nihil autem nec diuinitus potest separari ab eo, à quo non distinguitur. Respondetis Primò, hoc quod est materiam esse vnitam formæ, non distingui ab vtraque simul sumptâ. Sed contrâ, quia si per *simul sumptâ* intelligas simul existentes, falsum est, non distingui vnionem ab vtraque etiam simul sumptâ: nam, ut dictum est, modò simul existunt in rerum naturâ & materia D. Petri & eius anima sine vllâ vnione, ergo. Si verò per *simul sumptâ* intelligas idem ac vnitatis, de hoc est argumentum; fateor enim, vnionem non distingui ab vtraque parte ut vnitatis; verum vtramque esse vnitatis, distinguitur ab vtriusque entitate, siquidem potest ab illâ separari. Respondetis Secundò, vnionem materiæ & formæ non distingui à materiâ prout in formâ, & à formâ prout in materiâ. Sed contrâ, quia *prout in materiâ* aliquid est distinctum ab ipsâ materiâ & formâ secundum se, nam vtraque potest esse in rerum naturâ, & vna non prout in aliâ, ergo & vnio, quæ consistit in illo modo essendi, *prout in materiâ*, erit distincta ab ipsâ materiâ & formâ. Quia verò hic iam incipimus probare distinctionem modorum contra Nominales, & nonnullos parcos Philosophos recentes, velim